

Η ιστορία του Χάτσικο, του σκύλου που συνδέεται διαχρονικά με τις έννοιες της πίστης και της αφοσίωσης, ξετυλίγεται μέσα από τις σελίδες του διηγήματος για παιδιά του Lluís Prats με τίτλο Χάτσικο, ο σκύλος που περίμενε, που κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Παπαδόπουλος.

CULTURENOW

Ο **Χάτσικο** ήταν ένας σκύλος ράτσας Ακίτα ο οποίος έφτασε μέσα σε ένα κιβώτιο στον σιδηροδρομικό σταθμό της συνοικίας Σιμπούγια του Τόκιο, τον Ιανουάριο του 1924, προκειμένου να υιοθετηθεί από την οικογένεια του καθηγητή Χιντεσαμπούρο Ουένο. Ο καθηγητής Ουένο φτάνει στο σταθμό για να παραλάβει τον σκύλο και παρόλο που προορίζεται ως κατοικίδιο της κόρης του, αναπτύσσει από την πρώτη στιγμή έναν δυνατό δεσμό μαζί του. Ο Ουένο αναλαμβάνει τη φροντίδα του κουταβιού και του δίνει το όνομα Χάτσικο.

Οι δυο τους αποκτούν σταθερές συνήθειες και μία από αυτές είναι όταν ο Χάτσικο συνοδεύει κάθε πρωί τον κύριο καθηγητή στον σταθμό, προκειμένου να επιβιβαστεί στο τρένο που τον μεταφέρει στο Πανεπιστήμιο του Τόκιο και τον περιμένει στον ίδιο σταθμό, στις πέντε και μισή το απόγευμα, για να κάνουν το αντίστροφο δρομολόγιο ως το σπίτι τους.

Η ρουτίνα τους διακόπτεται απότομα όταν ο Χιντεσαμπούρο Ουένο πεθαίνει ξαφνικά, τον Μάιο του 1925. Ο Χάτσικο, παρόλο που πέρασε μόνο ενάμιση χρόνο ως σκύλος του καθηγητή, τηρεί επί εννιά χρόνια την ίδια

συνήθεια: στέκεται στην πλατεία του σταθμού περιμένοντας να δει το αφεντικό του να κατεβαίνει από το τρένο των πέντε και μισή. Μέσα σε αυτά τα χρόνια ο σταθμός Σιμπούγια γίνεται το σπίτι του Χάτσικο. Ο σταθμάρχης, ο βοηθός του, οι μικροπωλητές αλλά και οι τακτικοί επιβάτες του τρένου αναλαμβάνουν τη φροντίδα του. Η φήμη του Χάτσικο εξαπλώνεται στην Ιαπωνία και οι κάτοικοι της περιοχής αναθέτουν σε έναν γλύπτη να φιλοτεχνήσει ένα άγαλμα του σκύλου, που τοποθετείται στην πλατεία όπου λίγους μήνες αργότερα, στις 8 Μαρτίου του 1935, αφήνει την τελευταία του πνοή.

Μέχρι σήμερα η ιστορία του **Χάτσικο** συγκινεί και εμπνέει συγγραφείς, δημιουργούς κόμικ, καλλιτέχνες και κινηματογραφιστές. Στη νουβέλα του Καταλανού **Lluís Prats**, η οποία τιμήθηκε με το βραβείο παιδικού μυθιστορήματος Josep M. Folch i Torres 2014 και συμπεριλήφθηκε στη λίστα White Ravens 2016, ο αναγνώστης, από τον πιο μικρό ως τον πιο μεγάλο, γίνεται μάρτυρας ενός μοναδικού δεσμού που αναπτύσσεται ανάμεσα σε ένα σκύλο και τον ιδιοκτήτη του, μπαίνει μέσα στο μυαλό του Χάτσικο, του σκύλου με την τεράστια αφοσίωση και καρτερικότητα, ενώ παράλληλα ταξιδεύει στο Τόκιο μιας άλλης εποχής, τότε που οι εποχές άφηναν έντονο σημάδι στο περιβάλλον και οι παραδόσεις αιώνων τηρούνταν ευλαβικά.

Οι ασπρόμαυρες, φιλοτεχνημένες με νερομπογιά εικόνες της **Zuzanna Celej**, αποτυπώνουν με τον πλέον ατμοσφαιρικό και συναισθηματικό τρόπο τη σχέση του καθηγητή Ουένο με τον Χάτσικο και τη ζωή στο Τόκιο του μεσοπολέμου.

Μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία για την ιστορία του Χάτσικο

Ένας σκύλος ράτσας Ακίτα πλησιάζει στο τέλος της ζωής του όταν συμπληρώσει τα 10 έτη. Ο Χάτσικο έζησε 11 χρόνια και μερικούς μήνες, παρά το γεγονός πως μετά τον θάνατο του ιδιοκτήτη του έζησε σχεδόν σαν αδέσποτο. Φαίνεται πως η υπόσχεση που είχε δώσει στο αφεντικό του να τον περιμένει να γυρίσει, ήταν πιο σημαντική από τις κακουχίες.

Το 1934 οι κάτοικοι της περιοχής Σιμπούγια ζήτησαν από τον γλύπτη Τέρου Άντο να φιλοτεχνήσει ένα άγαλμα του Χάτσικο. Τα αποκαλυπτήρια του αγάλματος, που τοποθετήθηκε στην πλατεία έξω από τον σταθμό του τρένου, έγιναν την ίδια χρονιά. Ο Χάτσικο ήταν παρών στην τελετή και πέθανε μερικούς μήνες αργότερα, στις 8 Μαρτίου του 1935.

Κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, το άγαλμα του Χάτσικο ανακυκλώθηκε. Μετά τη λήξη του πολέμου, φιλοτεχνήθηκε ένα νέο άγαλμα που φέρει την επιγραφή «Χάτσικο: Ο πιστός σκύλος».

Κάθε χρόνο στις 8 Μαρτίου, στην επέτειο θανάτου του Χάτσικο, οι κάτοικοι της Σιμπούγια αποτίνουν φόρο τιμής στον πιο πιστό σκύλο αφήνοντας λουλούδια στο άγαλμά του.

Ο Χάτσικο ταριχεύτηκε και εκτίθεται στο Μουσείο Φυσικών Επιστημών του Τόκιο. Μέρος του σώματος του θάφτηκε δίπλα στον τάφο του καθηγητή Ουένο.

Έχουν γυριστεί δύο ταινίες εμπνευσμένες από τη ζωή του Χάτσικο: Η ιαπωνική *Hachico monogatori* (1987) και η αμερικανική *Hachico, a dog's story* (2009) με πρωταγωνιστή τον Ρίτσαρντ Γκιρ.

Ο συγγραφέας

Ο **Lluís Prats** (Τεράσα, Ισπανία, 1966) σπούδασε Ιστορία της Τέχνης και Αρχαιολογία στο Αυτόνομο Πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης και στο Πανεπιστήμιο της Χιρόνα. Ασχολήθηκε με την έρευνα και τη διδασκαλία για αρκετά χρόνια. Εργάστηκε ως εκπαιδευτικός στην πρωτοβάθμια και τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, ως επιμελητής εκδόσεων βιβλίων τέχνης και ως παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών στο Λος Άντζελες. Έχει γράψει δοκίμια, βιβλία για την τέχνη και πολλά παιδικά και εφηβικά μυθιστορήματα, τα οποία έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες, καθώς και ιστορικά μυθιστορήματα.

Η εικονογράφος

Η **Zuzanna Celej** (Λοτζ, Πολωνία, 1982) έζησε από μικρή στη Βαρκελώνη και στη Χιρόνα. Σπούδασε φωτογραφία και χαρακτική στο Πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης και εικονογράφηση στη Σχολή Καλών και Γραφικών Τεχνών *Ulotja*. Ασχολήθηκε με την καλλιτεχνική φωτογραφία, τη ζωγραφική και τη χαρακτική, δημιουργώντας διαφημιστικές αφίσες, γραφικά για τον χώρο της μόδας και τοιχογραφίες. Αυτή την περίοδο εργάζεται κατά κύριο λόγο στον εκδοτικό χώρο. Έργα της έχουν εκτεθεί στην Ισπανία, τη Γαλλία, την Αγγλία, την Πολωνία και τις ΗΠΑ. Συνδυάζει το έργο της ως εικονογράφου με την εκπαίδευση, διδάσκοντας πλαστικές τέχνες σε διάφορα πολιτιστικά κέντρα, αλλά και στο προσωπικό της ατελιέ,

ενώ οργανώνει επίσης εργαστήρια στο πλαίσιο μεταπτυχιακών προγραμμάτων σχολών Καλών Τεχνών.

Ταυτότητα

Πληροφορίες έκδοσης: Εκδόσεις Παπαδόπουλος, Οκτώβριος 2017, Σελίδες: 160, Σχήμα: 14X20,5, Μαλακό εξώφυλλο, ISBN: 978-960-569-745-7, Τιμή: 9,99 € | Μετάφραση από τα ισπανικά: Κλεοπάτρα Ελαιοτριβιάρη | Εικονογράφηση: Zuzanna Celej

<https://www.culturenow.gr/xatsiko-o-skylos-poy-perimene-lluis-prats/>